

D'aquí a nou mesos sortiran les llistes dels millors discos espanyols del 2003. Ben amunt hi trobareu Nacho Vegas amb el doble Cajas de música difícils de pa-rar. Ell no té resa veure amb els cansautors corrents. Publica cançons que transcendeixen el fet purament anecdòtic. Perquè Na-cho, la resposta asturiana a la parella de Nicks (Cave i Drake), és l'Andrés Calamaro –per honest i per brutal– que demanava acrits el rock indie d'aquí

És llarg el camí, és lent el dolor

nacho vegas

MIGUEL MARTÍNEZ

Li demano influències musicals, i les brúixoles del seu segon disc. I contesta: "Doncs miri, hi hahagut de tot: ombres allargades i ombres rabassudes, miralls còncaus i convexos. I, malgrat que nos'ho cregui, també hi va haver algun mirall pla". La resposta em recorda molt aquella de Bob Dylan, quan un periodista li va preguntar com eren les seves cançons. "Doncs miri, en tinc de moltes classes. Malgrat que no s'ho cregui, tinc cançons de cinc, de sis, de set, de vuit i de deu minuts". Casualitat o no, la contestació de Nacho Vegas serveix per recordar que l'obra d'aquest fill de Gijón és una gran admiradora de Dylan. I també ho és de Townes Van Zandt, Nick Cave, Nick Drake, Leonard Cohen, Lou Reed... Nacho sap triar les fonts per beure. I sap més coses. No en va, Thalia Zedek el defineix a l'últim *Rockdelux* com "un gran company per beure". Les dues desenes de peces de *Cajas de música difícils de parar* estableixen un vincle hipotecari amb l'ímpetu creatiu. El compositor sembla que viu a través de les seves cançons. L'excomponent de Manta Ray i Diariu, i membre honorari de Migala, s'obre com s'obria el 1999 l'Andrés Calamaro de *Son las nueve*, aquella esplèndida peça que l'argentí va incloure al seu doble elapé *Honestidad brutal*. "Pero aquellas maratones,

sin parar de escupir canciones, fueron buena pesca y tal vez el dolor desaparezca (...). Un artesano de canciones puede merecer la pena si el veneno no envenena”, cantava Andrés. El debut en solitari de Vegas, *Actos inexplicables*, fa dos anys, va suposar una declaració d'intencions: adéu a la seva etapa amb Manta Ray i benvinguda a un dels millors escriptors de cançons, d'aquí i d'ara, sobre els dimonis interiors i els conflictes morals. Ara ha pujat un esglauó. Hi ha més punteria –en els acabats musicals i els escrits– i més matís. Guanyant pes les referències sòrdides –les drogues, la mort i la tristesa existencial– i les segones lectures, per a qui se senti al·ludit (“*pido auxilio a toda la mediocridad, pero no, no os lo pido por favor, no, nunca por favor, sino por piedad*”; “*perdón por lagente moderna, porque corro el peligro de mirarla y perder la razón*”).

DISCOGRAFIA

Actos inexplicables, 2001, Limbo Starr
Cajas de música difíciles de parar, 2003, Limbo Starr

R&C: ¿Es poden considerar les teves lletres com un *biopic* de tu mateix? ¿Hi és molt alt el percentatge d'autobiografia?

N.V.: És més aviat un *biopic* de mi mateix. Està compost per entrepans de Nacho, pastissos de Nacho i licors de Nacho. Després, gràcies a un procés bulimicoexistencial, ho vomito tot.

R&C: L'antiheroi està presoner dels seus pecats i de les debilitats humanes. Les teves cançons estan poblades de presumptes antiherois, persones que es posen a la defensiva perquè tenen l'ànima buida.

N.V.: Hi estic bastant d'acord. Però, la veritat, no sé si es defensen bé. Crec que són personatges que més aviat no saben el que tenen. En realitat, els meus personatges són imbècils integrals. Com jo.

R&C: S'acaben d'estrenar fa poc les pel·lícules següents: *Las horas*, *Desenfocado*, *Lavida de nadie* i *El adversario*. Si haguessis de triar un d'aquests títols per posar nom al teu nou disc, quin títol seria l'elegit?

N.V.: Una combinació de dos: *El adversario desenfocado*.

R&C: ¿A vegades, optar per la mort –com fa el protagonista de la teva cançó *Maldición*, el suïcida Ezequiel– pot ser interpretat també com un elogi de la vida?

N.V.: No. Has de ser un cínic per fer un elogi d'una cosa tan cruel com la vida. Almenys, d'una vida com la del pobre Ezequiel.

R&C: Aleshores, capgiraré la pregunta. ¿Abandonar allò que estimes pot significar un alliberament?

N.V.: Sí, esclar. L'amor està renyit amb la llibertat. En realitat, avui en dia la llibertat està sobrevalorada. Només has de veure els deplorables anuncis d'Amena.

R&C: Un disc, per a tu, ¿és una porta cap a una altra realitat?

N.V.: És utilitzar la realitat per intentar trobar la veritat.

R&C: Els teus personatges transmeten, moltes vegades, una sensació d'immensa soledat acompanyada. ¿Això forma part d'aquell *biopic* del qual parlaves al principi?

N.V.: En asturià, com en anglès, hi ha una paraula que serveix per explicar això: *solitú*. Fa referència a la soledat triada per un mateix, que no és una soledat negativa. Però crec que també té una relació amb la soledat permanent, la que sents fins i tot envoltat de gent. La soledat de l'ànima, més o menys. Alguns personatges de les meves cançons miren al seu voltant i és aleshores quan agafen consciència d'aquest tipus de soledat.

R&C: També et noto pendent de crear una certa coherència en un món de grans desordres. És així?

N.V.: Sí, el desordre de què parles és aquí, i crec que en part és ell la força que em porta a escriure les cançons. Malgrat que amb elles no aconsegueixo ordenar res. Es limiten, bàsicament, a deixar constància del desordre, que ja em sembla suficient.

R&C: Tornant a les pel·lícules que fa poc que s'han estrenat, n'hi ha dues (*La vida de nadie* i *El adversario*) que tracten d'un ciutadà francès que es va inventar una doble vida i que durant vint anys va aconseguir enganyar la seva família i els amics. ¿T'has plantejat alguna vegada la música com una forma d'inventar-te una doble

vida, arribat el cas?

N.V.: Mira, només intento entendre les coses del món, això és tot. Com fa qualsevol que tingui unamínima consciència de si mateix. A vegades, tot em sembla molt estrany. I altres vegades, faig un esforç per ser raonable. Aquest francès del qual em parles em resulta fascinant. S'ha de ser molt fort, moralment parlant, per portar una doble vida. Hi ha gent que sovint em pregunta si les coses que explico en segons quines cançons m'han passat de veritat. Bé, si això fos així, jo estaria vivint no una doble, sinó una triple vida. I no dic que no sigui així.

R&C: Aquesta frase la vaig llegir en un llibre: “Hi ha una cosa pitjor que ser descobert, i és no ser descobert”. ¿Hi ha alguna cosa pitjor per a tu que el fet que la teva feina no sigui descoberta, o fins i tot ben entesa?

N.V.: M'estic acostumant a ser malinterpretat. Penso que cada persona, quan escolta un tema meu, té dret a interpretar-lo com li convingui. En aquell moment, ja no és meu.

R&C: ¿T'espanta la sobreexposició, ara que es parla i s'escriu tant de tu?

N.V.: De moment no és un problema. Mira, el cert és que, abans que hi hagués les rialles enllaunades, les comèdies de televisió tenien més gràcia, perquè els guionistes sentien la necessitat de ser divertits. Els actors de teatre tampoc porten micròfons, perquè així senten la necessitat de ser escoltats. Un cantant és en realitat com un actor. No sé si m'estic explicant correctament. El que et vull dir és que la necessitat de ser escoltat és molt important i que s'ha d'evitar totes les rialles enllaunades.

R&C: Al tema N.V. por la paz mundial, parles de Bambino. És el gran rumber Bambino? T'agrada?

N.V.: Sí, és ell. M'encanta. Algun dia m'atreviré a fer una versió de les seves interpretacions. És un d'aquests cantants que aconseguen sacsejar-te: la seva forma de cantar era esglaiadora.

R&C: A El jardín de la duermevela, dius: “Uns creuen en la guerra, uns altres en el paradís; jo, per la meua part, només crec en ella”. Sembles el John Lennon de God, quan diu que ell només creu en Yoko Ono.

N.V.: Per l'amor de Déu! Jo no parlo de cap Yoko. I, com qualsevol persona normal, detesto *Imagine*.

R&C: ¿Podem considerar la frase “Soy como tu lavaplatos”, de la cançó Tu nuevo humidificador, la teua comparació menys afortunada?

N.V.: No, no podeu. Us ho prohibeixo.

R&C: Tens algun heroi cultural?

N.V.: Carmina Ordóñez. En sóc fan. I, naturalment, em fastigueja Ernesto Neyra.